

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΥΠΟΘΕΣΗ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗ
ΚΑΤΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
(Προσφυγή υπ' αριθ. 4723/07)

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
31 Ιουλίου 2008

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

Στην υπόθεση Χαραλαμπίδη κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Nina Vajić, *Πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου,

και τον *Γραμματέα του Τμήματος*, Søren Nielsen.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 8 Ιουλίου 2008.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω
ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 4723/07) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ο Έλληνας υπήκοος Χαράλαμπος Χααραλαμπίδης («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 3 Ιανουαρίου 2007 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τη Δικηγόρο Θεσσαλονίκης Α. Μαύρου-Τσάκου. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την εξουσιοδοτημένη εκπρόσωπο του πληρεξουσίου της, Ο. Πατσοπούλου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 12 Νοεμβρίου 2007, το Δικαστήριο απεφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τη σχετική προς τη διάρκεια της διαδικασίας αίτηση. Δυνάμει του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο απεφάσισε, περαιτέρω, να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1965 και διαμένει στη Θεσσαλονίκη. Είναι ιδιωτικός ερευνητής (ντετέκτιβ).

5. Στις 9 Ιουλίου 1998, υπάλληλος του Οργανισμού Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος παρέδωσε στο Αστυνομικό Τμήμα έναν μικροπομπό, τον οποίο είχε ανακαλύψει κατά τη διάρκεια τεχνικών εργασιών σε κουτί τηλεφωνικών γραμμών πολυκατοικίας σε περιοχή της Θεσσαλονίκης. Στην Ελλάδα, τα κουτιά αυτά ευρίσκονται εκτός των πολυκατοικιών. Ο μικροπομπός είχε συνδεθεί με την τηλεφωνική γραμμή του Β.Κ. Την ίδια ημέρα, η Αστυνομία ανακάλυψε κάτω από τη σέλα ενός σκούτερ, το οποίο ήταν σταθμευμένο σε απόσταση μερικών μέτρων και ανήκε στον προσφεύγοντα, έναν πομποδέκτη και πέντε κασέτες. Τα αντικείμενα κατασχέθηκαν.

6. Στις 22 Αυγούστου 1998, σε βάρος του προσφεύγοντος ασκήθηκε ποινική δίωξη για υποκλοπή τηλεφωνικών συνομιλιών. Ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Εισαγγελέα στις 25 Νοεμβρίου 1998.

7. Στις 10 Ιανουαρίου 1999, ο προσφεύγων παρεπέμφθη σε δίκη.

8. Η υπόθεση συζητήθηκε ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης στις 20 Ιανουαρίου 2003. Ο συνήγορος του προσφεύγοντος ζήτησε από το δικαστήριο να αναβάλει την εξέταση της υποθέσεως και να διατάξει πραγματογνωμοσύνη, προκειμένου να διαπιστωθεί, μεταξύ άλλων, η συμβατότητα του ανακαλυφθέντα μικροπομπού με τον πομποδέκτη του πελάτη του. Το δικαστήριο επιφυλάχθηκε να αποφασίσει όταν από τη διεξαγωγή της συζητήσεως θα προέκυπτε ότι η πραγματογνωμοσύνη είναι αναγκαία. Στη συνέχεια, εξήτασε του μάρτυρες κατηγορίας και τους μάρτυρες υπερασπίσεως, και προέβη σε ανάγνωση μεγάλου αριθμού εγγράφων. Μετά το πέρας της συζητήσεως, το δικαστήριο απεφάσισε ότι, εν όψει των ενώπιόν του διεξαχθεισών αποδείξεων, δεν απαιτείτο πραγματογνωμοσύνη. Το δικαστήριο κήρυξε ένοχο τον προσφεύγοντα και τον κατέδικασε σε ενός έτους φυλάκιση. Περαιτέρω, το δικαστήριο απεφάσισε η έφεση να έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα (απόφαση 1288/2003). Ο προσφεύγων εφесίβαλε την απόφαση αυτή.

9. Η συζήτηση ενώπιον του Εφετείου Θεσσαλονίκης έλαβε χώρα στις 2 Μαρτίου 2004. Ο συνήγορος του προσφεύγοντος αιτήθηκε την αθώωση του πελάτη του ή, επικουρικώς, τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης. Χωρίς να αποφανθεί επ' αυτού του τελευταίου αιτήματος, το Εφετείο κήρυξε τον προσφεύγοντα ένοχο και μείωσε την επιβληθείσα ποινή σε δέκα μήνες με αναστολή (απόφαση 868/2004).

10. Στις 20 Μαΐου 2004, ο προσφεύγων ήσκησε αίτηση αναιρέσεως.

11. Την 1^η Νοεμβρίου 2005, ο Άρειος Πάγος αναίρεσε την προσβληθείσα εφετειακή απόφαση, επειδή το Εφετείο δεν είχε απαντήσει στο αίτημα του προσφεύγοντος περί διενέργειας πραγματογνωμοσύνης, και ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του ιδίου δικαστηρίου με διαφορετική σύνθεση (απόφαση 2036/2005).

12. Η υπόθεση συζητήθηκε ενώπιον του Εφετείου Θεσσαλονίκης στις 12 Ιανουαρίου 2006. Το δικαστήριο εξήτασε τους μάρτυρες κατηγορίας και τους μάρτυρες υπερασπίσεως, και προέβη σε ανάγνωση μεγάλου αριθμού εγγράφων. Μετά το πέρας της συζητήσεως, το δικαστήριο απέρριψε το περί διενέργειας πραγματογνωμοσύνης αίτημα του προσφεύγοντος, επειδή οι ενώπιόν του διεξαχθείσες αποδείξεις του επέτρεψαν να διαμορφώσει πλήρη νομική γνώμη η οποία καθιστούσε την πραγματογνωμοσύνη άνευ ενδιαφέροντος. Έτσι, το δικαστήριο κήρυξε ένοχο τον προσφεύγοντα και τον κατέδικασε σε επτά μηνών φυλάκιση με αναστολή (απόφαση 83/2006).

13. Στις 9 Φεβρουαρίου 2006, ο προσφεύγων ήσκησε αίτηση αναιρέσεως, διατυπώνοντας, ειδικότερα, παράπονα όσον αφορά την άρνηση του Εφετείου να διατάξει τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης.

14. Στις 19 Ιουλίου 2006, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως. Ειδικότερα, το ανώτατο δικαστήριο έκρινε ότι η αιτιολογία της προσβληθείσας αποφάσεως ήταν πλήρης, σαφής και άνευ αντιφάσεως, και ότι η άρνηση του Εφετείου να διατάξει τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης δεν έθιγε τα υπερασπιστικά δικαιώματα του προσφεύγοντος, διότι η απόφαση αυτή, η οποία εξηρτάτο από τη διακριτική ευχέρεια του Εφετείου, ήταν πλήρως αιτιολογημένη (απόφαση 1577/2006).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

15. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, λόγω της διάρκειας της διαδικασίας, παραβιάσθηκε η αρχή της «ευλόγου προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

16. Η Κυβέρνηση αντικρούει τη θέση αυτή και υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας δεν υπερέβη την εύλογη προθεσμία του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

17. Η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, είχε ως αφετηρία την 22^α Αυγούστου 1998, ημερομηνία κατά την οποία ησκήθη ποινική δίωξη σε βάρος του προσφεύγοντος, και ολοκληρώθηκε στις 19 Ιουλίου 2006, ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 1577/2006 του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε, επομένως, πλέον των επτά ετών και δέκα μηνών για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

Α. Επί του παραδεκτού

18. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει, περαιτέρω, ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε άλλον λόγο

απαράδεκτου. Αρμόζει, επομένως, να γίνει δεκτή.

B. Επί της ουσίας

19. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχουν διαμορφωθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και της συμπεριφοράς και ευθύνης των αρμοδίων αρχών (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier και Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. προσφυγής 25444/94, παρ. 67, ΕΔΔΑ 1999-II).

20. Το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη εκδικάσει υποθέσεις παρόμοιες με την παρούσα υπόθεση και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως (βλ. προαναφερθείσα απόφαση *Pélissier και Sassi*).

21. Αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία τα οποία του υπεβλήθησαν, το Δικαστήριο φρονεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κάποιο περιστατικό ή επιχείρημα το οποίο θα του επέτρεπε να αχθεί σε διαφορετικό συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, στο πλαίσιο της παρούσης υποθέσεως, εξεδόθησαν από τα επιληφθέντα δικαστήρια πέντε αποφάσεις, δύο εκ των οποίων εξεδόθησαν από τον Άρειο Πάγο, και δέχεται ότι, εξ αυτού του γεγονότος, η υπόθεση χαρακτηριζόταν από κάποιον βαθμό πολυπλοκότητας. Εντούτοις, το δικαστήριο εκτιμά ότι αυτό δεν αρκεί για να δικαιολογηθεί η συνολική διάρκεια της διαδικασίας. Λαμβάνοντας υπόψη τη σχετική νομολογία του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην παρούσα υπόθεση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας υπήρξε υπερβολική και δεν συνάδει προς την περί «ευλόγου προθεσμίας» επιταγή.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΟΝ ΔΙΚΑΙΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

23. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι, κατά το άρθρο 19 της Συμβάσεως, καθήκον έχει να διασφαλίζει τον σεβασμό των υποχρεώσεων οι οποίες απορρέουν για τα Υψηλά Συμβαλλόμενα Μέρη από τη Σύμβαση. Ειδικότερα, δεν έγκειται στο Δικαστήριο να αποφαινείται επί τυχόν σφαλμάτων των εθνικών δικαστηρίων όσον αφορά νομικά ή πραγματικά ζητήματα, εκτός εάν και στο μέτρο που αυτά θα ήταν

δυνατόν να συνεπάγονται παραβίαση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που προστατεύει η Σύμβαση. Αν και η Σύμβαση εγγυάται, στο άρθρο 6 αυτής, το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, ωστόσο δεν ρυθμίζει τα της αποδοχής και της εκτιμήσεως των αποδείξεων, θέματα τα οποία, επομένως, υπάγονται κατ' αρχήν στο εσωτερικό δίκαιο και στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων (βλ., ειδικότερα, *García Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. προσφυγής 30544/96, παρ. 28, ΕΔΑΔ 1999-I).

24. Στην παρούσα περίπτωση, το Δικαστήριο δεν ανεύρε παρατυπίες κατά τη διεξαγωγή της διαδικασίας. Εξ άλλου, ουδόλως προκύπτει από τον φάκελο της δικογραφίας ότι η άρνηση να διαταχθεί η διενέργεια πραγματογνωμοσύνης, υπήρξε αυθαίρετη και έθιξε τα υπερασπιστικά δικαιώματα του προσφεύγοντος. Εν κατακλείδι, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, λαμβανομένης υπόψη στο σύνολό της, η επίδικη διαδικασία υπήρξε δίκαια, κατά την έννοια του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

25. Επομένως, η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

26. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δίκαια ικανοποίηση.»

A. Ζημία

27. Ο προσφεύγων ζητά 20.000 ευρώ για την ηθική ζημία την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη, και η οποία καθίσταται μεγαλύτερη λόγω της απουσίας, από το εσωτερικό δίκαιο, πραγματικής και αποτελεσματικής προσφυγής, η οποία θα του είχε επιτρέψει να διατυπώσει παράπονα όσον αφορά την υπερβολική διάρκεια της σχετικής προς την υπόθεσή του διαδικασίας.

28. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι και μόνον η διαπίστωση παραβιάσεως θα συνιστούσε επαρκή δίκαια ικανοποίηση. Επικουρικώς, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το ποσό το οποίο ήθελε επιδικασθεί για την αιτία αυτή, δεν θα πρέπει να υπερβαίνει τα ποσά τα οποία συνήθως επιδικάζει το Δικαστήριο στο πλαίσιο

παρεμφερών υποθέσεων.

29. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη βεβαία ηθική ζημία. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα 5.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οιοδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

30. Ο προσφεύγων ζητά επίσης 2.759 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου του Στρασβούργου. Προς τούτο, ο προσφεύγων προσκομίζει διάφορα τιμολόγια, στα οποία αναγράφεται το ίδιο ποσό, τα οποία, ωστόσο, εξεδόθησαν αποκλειστικώς για τη διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

31. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, ανάμεσα στα αιτούμενα ποσά για τη διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και την επικαλούμενη παραβίαση, δεν υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος. Περαιτέρω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει δικαιολογητικά για τα έξοδα τα οποία πραγματοποίησε για τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

32. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης, συμφώνως προς το άρθρο 41, προϋποθέτει ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επίσης, εύλογα (*Ιατρίδης κατά Ελλάδος* (δικαία ικανοποίηση) [GC], αριθ. προσφυγής 31107/96, παρ. 54, ΕΔΑΔ 2000-XI).

33. Εξ άλλου, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι είναι δυνατόν η μεγάλη διάρκεια μιας διαδικασίας να έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφεύγοντος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, και ότι αρμόζει, επομένως, να λαμβάνονται υπόψη (βλ., μεταξύ άλλων, *Caruano κατά Ιταλίας*, απόφαση της 25^{ης} Ιουνίου 1987, série A n° 119-A, σελ. 15, παρ. 37). Ωστόσο, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι τα αιτούμενα έξοδα για τη διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων δεν είναι αποτέλεσμα της διάρκειας της διαδικασίας, αλλά ότι πρόκειται για έξοδα τα οποία συνήθως πραγματοποιούνται στο πλαίσιο της επιδίκου διαδικασίας. Όσον αφορά τα έξοδα τα οποία ο προσφεύγων αιτείται για τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου του Στρασβούργου, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος δεν αναλύονται αριθμητικά, ούτε συνοδεύονται από τα απαιτούμενα δικαιολογητικά, τα οποία θα

επέτρεπαν τον ακριβή υπολογισμό τους. Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί το αίτημα αυτό.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

34. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσανζανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή ως παραδεκτή όσον αφορά τη σχετική προς την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας αίτηση, και την απορρίπτει κατά τα λοιπά.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως, 5.000 ευρώ για ηθική ζημία, πλέον οποιουδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, το ποσό αυτό θα προσανζάνεται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσανζανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 31 Ιουλίου 2008, κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

- υπογραφή -

/ Søren Nielsen /

Γραμματέας

- υπογραφή -

/ Nina Vajić /

Πρόεδρος